

Előhang

Az életünk egy olyan színdarab, amiben néha te vagy a színész és a lámpák fényén túl nem látsz, én meg a rendező, aki ott ül a nézőtéren a sötétben és irányít, máskor meg én vagyok ott fent és te rendezel...

Egy ember életének rengeteg szakasza van. Elindulhatnék a megszületéstől úgy, hogy kitérek gyerekkorom megannyi szép és kevésbé szép részére, de ha mindannyian megelégszünk az elmúlt hat évből csupán csak az utolsókkal, kézbe vehető az az írás, aminek Az enyém lett a címe. Abban elmeséltem, hogy miképp vágott - azaz csak akart - a földre az, hogy megvakultam, hogy leálltak a veséim (mindez ugye az akkor még bennem lakozó cukorbetegség miatt), hogyan jutottam el a transzplantációig és azt is, hogy mindezt hogyan éltem meg. Én, belülről, a saját szemszögemből. Az az én sorsom volt - most is a sors visz tovább, meg az akaraterőm -, az én életem, az én történetem... Az enyém volt.

Ez a mostani könyv azt (is) igyekszik elmesélni, hogy miképp élek most. Hol, hogyan indítottam az életem ezen új szakaszát tovább, lezárva egy „csak azért is végigcsinálom” kor-szakot, mi minden zajlik manapság a mindennapokban velem és körülöttem - még mindig vakon, továbbra is a saját szem-szögemből és pártatlanul.

Itt vagyok - megannyi sorstársammal együtt - és ugyanúgy, azaz majdnem ugyanúgy élünk, mint bárki.

A történet így lehetne bárkié.

Le kell szögezmem, hogy mindaz, amit ebben a könyvben leírok, közel sem teljes. Sok esetben talán furcsán száraznak tűnik, vagy esetenként keveset mond, de a gondolatok és meglátások az én meglátásaim, gondolataim

Gyakran tűnhet túl magabiztosnak, talán kissé önteltnek is, de ez csak azért van, hogy önmagamnak könnyebb legyen, másrészt meg valahol bizonyítsam azt, hogy ez igenis lehetséges!

Akadnak látássérültek - köztük néha én is -, akik jobban megijednek egy-egy feladattól, többet morfondíroznak azon, hogy menjenek-e, vagy ne, Kérjenek segítséget, vagy ne? Mi történik akkor, ha...?

Én is úgy gondolom, hogy a tettek halála a sok gondolkodás!

...ha azt hiszed, hogy előtted az asztal egy szilárd tárgy, jusson eszedbe, hogy az is atomokból épül fel és a te szemed sem látja a parányi részecskék miniatűr mozgását, amiből te a kemény bútort már észleled...

Ez egy olyan előadás, aminek igazán nincs eleje, nincs vége, csak a középrész. Merthogy mindössze egy pillanatkép az életből, pont úgy összevissza, mint ahogy az történik...

Rendezés nélkül, vagy valaki rendezése által.

Köszönöm Budaörsnek, hogy befogadott, hogy lát velem és helyettem; engedi, hogy éljem életem egy olyan irányba, ahova jó célokat tudok kitűzni, ahol szórakozhatok, intézhetem dolgom, dolgozhatok.

Köszönöm munkahelyemnek (BULAKE) a feladatokat, a mindennapi tanulást és azt, hogy végre én segíthetek és így más is segíthet.

Nyitány

...Fenyőfák felett suhantam, és amikor megfordultam, hogy LÁSSAM végre, ki az, aki húz maga felé az égen, elzsibbadt a karom, a fejem csak balra fordult, jobbra nem.

Mi az, hogy képtelen vagyok a fejem elfordítani? Ez mekkora baromság megint?

„pitty-pitty-pitty-pitty... es ist fünf uhr...pitty-pitty-pitty-pitty”

Kinyitottam a szemem és a hátam mögül kihúzva a kezem, megnyomtam az órán a „csend” gombot.

Reggel volt. Öt óra. Ott feküdtem az ágyamban és lassan kezdett tisztulni a kép: reggel van, ébredés van, hétfő van...

- Na, akkor hallelujja! - ültem fel, majd miután kicsoszogtam mezítláb a mosdóba, félúton nyújtózkodtam egyet.

Belépve a már majdnem megszokott albérletem fürdőszobájába, ahonnan aztán továbbjutva megérkezhettem a wc-be is, és a ki szellőzőn keresztül beleszagoltam a kinti levegőbe.

„Igen, érzem a friss levegőt, meg a száradó ruhák öblítőszagát.” Ez az egyetlen hely a lakásban, ami - kivéve, ha kinyitom az ablakot - mindig megmutatja nekem a kinti levegőt. (Mire nem jó egy optimálisan megtervezett és kivitelezett szellőző!) Legyen abban hideg, téli, vagy tavaszi illat; legyen benne egy az utcán elrobogó busz, vagy elsétáló ember kopogásának hangja.

„Kint is reggel van, ébred a város. Ez jó!”

Két hónappal ezelőtt egy erőteljes gondolatra, no meg a baráti segítségre, (ahonnan kaptam jó pár hirdetést), úgy jött össze az albérlet, ahogy egy mese megvalósul.

Szerettem volna végre önállóan élni valahol, ahol én, azaz én lakom egyedül - vagy inkább valakivel - és mindent úgy meg-élni, ahogy nekem jó.

Hogy miért vártam eddig? Mi fogott vissza?

Talán meg kellett érnem rá. Talán elhitettem magammal, hogy nincs jó hely... Mérlegeltem sokat és sokszor, de valamiért eddig a “langyos víz” nyert. Aztán felébredtek a vágyaim, amikben szabad, szabadabb lehetek, és csak magamhoz kell alkalmazkodnom majd.

Nem más ember hangjára ébredni, vagy arra, hogy hányan nézik végig, amíg megcsinálok a kávé; sorban állni a fürdőhöz; hasra esni egy, vagy még inkább három macskában (hozzáteszem, imádom őket, de azt gondolom, az állatoknak is megvan a helyük és ez nem az én kávézási időmben az ölem. S ugyan nagyon sokat adtak, adnak nekem ők - köztük a

kedvencem, egy éjfekete lánycica, aki nem pimasz és tanítás nélkül tudja, hol a helye -, de néha be tudtam sokallni tőlük.)

Szóval szerettem volna egy kis lakást, ahol alhatok, ehetek, dolgozhatok, tisztálkodhatok, és a szabadidőmben hallgathatok zenét - akár hangosabban is -, nézhetek egy filmet, vagy akár egész nap olvashatok, mindezt nem fejhallgatóval, hogy ne az járjon a fejemben: a képernyőolvasó hangja zavaró lehet, ahogy monoton karattyol.

Bárkit hívhatok, és lehet vele kötetlenül - időt nem figyelve - beszélgetni, enni, meginni egy sört, vagy megnézni egy filmet, röhögni kegyetlen hangosan, mert az esik jól.

Jött egy sugallat és hozzá egy megerősítés (egy barát, aki talált öt hirdetést) és egy kis lámpaláz, amikor telefonáltam:

- Jó napot kívánok, a hirdetés felől érdeklődnék.
- Jó napot, mondaná a számot?
- Hát egy kis türelmet, de amíg megvan, a xy utcában van...
- Ja, az már elkelt.
- Köszönöm, viszhall!

Na. de ugye nem adjuk fel, van még négy, legalábbis a kezemben.

A második hívott nem vette fel, s nem volt időm tovább telefonálgatni, mert készülni kellett egy külföldi úthoz. Így azt gondoltam, ha egy kicsit később ugyanezen a vonalon nekifutok, lesz még, csak a lendületet kell megtartani. Azt, ami ha megint belassulnék, majd továbbblök a céljaim felé.

De eltelt néhány perc és megcsörrent a telefonom:

- Halló, kerestek erről a számról! - Igen, a hirdetés...

... és megtudtam a részleteket: az albérlet olyan, amilyenre vadászok régóta; minden tökéletes és benne van. Egyetlen bibije van csak, hogy ma nem tudom megnézni, azaz ha egy hét múlva meglesz, megnézem...

És meg volt!

Az, hogy - mivel én szeretem tisztázni a részleteket -, közöltem, vak vagyok, senkit nem érdekelt. Merthogy miért is kellett volna, hogy ez akadály legyen? Ja, mert van, aki fél a vakoktól? Mit csinál ott egyedül; hogyan eszik-iszik, főz, mos, takarít? Mi van, ha...? Semmi! Van keze, lába, esze és megtanulta, hogy mit és hogyan és merre és ennyi. Majdnem úgy, ahogy egy másik ember; megfogja, megszagolja, rákeni...

Hogy volt-e bennem félelem az egyedül boldogulástól? Valami volt, valami mindig van, de ezt nem nevezném félelemnek. Inkább csak valahogy olyan érzésnek, mint amikor az ember egész életében arra vágyik, hogy repülhessen, aztán, ha ott van, egy egészséges szorongás van benne.

„Na, hogy is oldom meg azt, ha főzni akarok; varrnom kell; bevásárlás és ügyintézés; milyen módon kamatoztathatom majd az évekkel ezelőtt megtanult önellátási dolgokat?